

karkerên hemû welatan û gelên bîndest yekbin!

NIŞTİMAN

SERBIXWEBÛN

DEMOKRASÎ

SOSYALİZM

YEKÎTÎ

TIRMEH 1984 HEJMAR 6

"ŞEREFSİZCE YAŞAMAKTANSA DİRENEREK ÖLMEK!"

Sömürgeci, askeri-faşist diktatörlük iktidara gelişinin dördüncü yılını doldurmak üzere. Bu süre içinde, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı ile emekçi halklarımızın yaşamında çok önemli değişimler oldu. Derin bir yoksulluk içinde olan fakir halkın son lokma ekmeğine de göz konuldu. Hayat çekilmez bir hal aldı. Halklarımızın en ileri ögeleri olan devrimcilere karşı amansız bir savaş başlatıldı. Bu baskı ve faşist terör tek taraflı sürdürüldü; insanların sokak ortalarında, dağ başlarında, evlerinde, sınır boylarında vahşice katledildiler. Kuşkusuz, bu süre Kürdistan ve Türkiye devrimci hareketi için de çok şey değiştirdi. Sayıları yüzbinleri aşan ilerici-demokrat, sosyalist ve yurtsever insan sömürgeci, askeri-faşist diktatörlüğün zindanlarında işkence çarklarından geçirildiler. İnsan onurunun kaldıramayacağı, ancak faşistlerden ve egemen güçlerden bekle-

nir, hakaretlere maruz kaldılar. Onlarca devrimci militan göz altında veya hapisanelerde işkence altında katledildiler. Bir o kadarına da, askeri-faşist mahkemelerde idam hükmü verildi ve bu hüküm infaz edildi. Yüzlerce devrimci, haklarında verilen idam kararlarının infazını bekliyorlar.

Bu ağır ve insanlık dışı baskılarla sömürgeci, askeri-faşist diktatörlük devrimcilerden ne istiyor? Her şeyden önce faşist diktatörlük, devrimci militanların en büyük dayanakları olan inançlarını ellerinden alarak, onları uşaklaştırmak ve kendilerine benzetmek istiyor. Bunu yaparken de çözülen, yıldınlığa kapılan ve inançsızlaşan; devrimci saflara şu veya bu nedenden dolayı sızabilmiş tortuları, televizyon ekranlarında, boyalı burjuva basın sayfalarında halka ibret olarak gösteriyor ve böylece işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın

devrime olan inançlarını sarsmaya çalışıyordu. Sömürgeci, askeri-faşist diktatörlük bu yolu sonuna kadar denedi. Ama düşünmek lazım ki, işkencede çözülenler, tutuklanan devrimcilerin çok küçük bir azınlığını oluşturuyorlar. Ezici, büyük çoğunluk ise, sömürgeci, askeri-faşist diktatörlüğe karşı dimdik başlarıyla, inançla ve büyük bir kararlılıkla direniyorlar. Direnişler, tüm askeri cezaevlerini etkisi altına almış, özellikle Diyarbakır, Metris ve Mamak'taki direnişler doruk noktasına ulaşmıştır. Askeri cezaevleri birer direniş alanları haline, mahkemeler ise sömürgeci, askeri-faşist diktatörlüğü yargılandığı mahkemeler haline dönüşmüştür.

Bu soylu, devrimciliğe yaraşır ve her şeyden önce insan onurunu faşist çizmeler altında çiğnetmeye karşı çıkan direnişlerin en son olarak gündeme geleni

ise Metris'teki direniştir. Diyarbakır askeri cezaevindeki devrimci tutukluların; cezaevi koşullarının düzeltilmesi, avukat ve görüşmecilerle görüşme saatlerinin uzatılması ve görüşmelerde baskı uygulanmaması, tek tip cezaevi elbisesi giyme kuralının kaldırılması, günlük gazete-mecmua vb. kitle haberleşme organlarının serbest bırakılması vb. için gerçekleştirdikleri açlık grevleri devam ederken, diğer askeri cezaevlerinde de bu türden eylemler devam ettiriliyordu. Bunun sonucu olarak, birçok devrimcinin hayatına mal olan bu eylemler başarıyla sürdürülüyor ve hemen hemen tüm askeri cezaevlerini etkisi altına alıyordu.

Metris askeri cezaevi bu direnişlerin en sarsılmaz kalelerinden birisi haline geldi. Faşist diktatörlüğün cezaevlerindeki uygulamalarını protesto için onlarca devrimci açlık grevine başladılar. Açlık grevi, devrimcilerin inançlarının bir aynası oldu. Kararlılığını, inancın ve direncin en şerefisini gösteren grevciler, daha sonra eylemlerini ölüm orucuna dönüştürdüler. Bu konuda da kararlı olduklarını, sadece sömürgeci, askeri-faşist diktatörlüğe değil, tüm dünya kamuoyuna kanıtладılar. Ölüm orucunda altı devrimci militan hayatlarını kaybettiler, birçok devrimci de koma halinde hastahaneye kaldırıldılar. Ayrıca bu arada İzmir-Buca cezaevinde de bir devrimci jandarma dipçığı ile hayatını kaybetti. Devrimciler bu eylemlerle bir noktayı bize mesaj olarak gönderiyorlardı; "şerefsiz ölmektense, şerefli bir şekilde direnerek ölmek !..."

Direnişin yankıları, kısa zamanda tutuklu aileleri arasında duyuldu ve bunlar aracılığıyla kamuoyuna yansıtıldı. Tutuklu aileleri sömürgeci, askeri-faşist diktatörlüğe karşı olan nefretlerini, yabancı ajanlara verdikleri bilgilerde açıkça dile getirdiler. Hatta bir tutuklu annesi, kendisine yöneltilen "neden Türk basınına baş vurmuyorsunuz da, yabancı basına bilgi veriyorsunuz ve böylece Türkiye'yi dışarıya karşı zor durumda bırakıyorsunuz" sorusu üzerine şöyle cevap verdi; "Biz bir defa, Türk basınına inanmıyor ve o'na güvenmiyoruz, ikincisi ise; Türkiye'nin dışarda zor durumda kalacak başka bir yanı kalmaması ki!"...

Görüldüğü gibi, halklarımız artık Türkiye ve Kürdistan'da korkmadan sömürgeci, askeri-faşist diktatörlüğe karşı olan nefretlerini dile getiriyorlar. Çocuğu, cezaevlerindeki koşulların düzeltilmesi için ölüm orucuna giren ve haya-

tını kaybeden, bir ana'nın öfkelerini dindirmek mümkün müdür ? Bu nefretin, diktatörlüğün her türlü baskısına maruz kalan geniş emekçi halk kesimleri içinde yaygınlaşmaması düşünülebilir mi ? Elbetteki hayır. Artık ipin ucu kopmuştur. Ve herkes te biliyor ki, korkunun ecele faydası kalmamıştır.

Onun için yüreği yaralı anaların, babaların ve genç gelinlerin seslerine kulak verip, onların dertlerine ortak olmamız gerekmektedir. Tek yumruk halinde, sömürgeci, askeri-faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyi var gücümüzle yükseltmemiz gerekiyor. Bunun için yaklaşan 12 Eylül 1984'te faşist diktatörlüğü çeşitli eylemlerle ve yoğun bir şekilde dünya ilericileri kamuoyu nezdinde daha da tecrit etmek, önümüzde bekleyen bir görevdir. Biz kendi payımıza, üzerimize düşen her göreve hazırız.

Süreç, Cesaretli Adımlar Gerektiliyor!

12 Eylül 1980 sömürgeci, askerî-faşist darbesi, iktidarı gasp edişinin 4. yılını doldurmak üzere. Bu süre içinde, gerek Türkiye ve gerekse Kürdistan'lı siyasal hareketler büyük oranda mülteci hayat yaşadılar. Kendi gerçeklerinden uzak bir şekilde, ülkelerinin devrim sorunlarını tartışmaya koyuldular. Bu tartışmalar sürecinde, bir çok örgüt içinde önemli olumsuzluklar meydana geldi. Zaman zaman örgütlü yapıların varlığını dahi tehlikeye sokabilecek ve sokan düzeydeki bu olumsuzluklar, bir çok insanın devrimci - örgütlü saflardan ayrılıp pasifleşmelerini ve bazılarının ise mücadeleyi yer yer tek başlarına sürdürmelerini beraberinde getirdi. Elbette ki, bu ayrılma ve dağılma sürecinin nedenlerini araştırmada tek yanlı bir tavır objektiflikten çok uzak olur. Biz bu sorunu daha önce NİŞTIMAN sayfalarında tartışmış ve meseleyi kendi açımızdan dile getirmiştik. Burada sadece şunu söyleyebiliriz ki, bu dağılma sürecinde, tek tek kişilerin hatalı tavırları yanında, örgütlerin - "partilerin" sakat anlayışlarının da payı büyüktür.

Siyasi örgütlenmeler, böylesi olumsuz bir süreci kapatmak, sürekli kanayan bir yaraya dönen sorunlarını sarmak yerine, dar gurup anlayışlarını büyük oranda devam ettirdiler. Var olan gerçekleri ısrarla görmemezlikten gelerek, kendilerinin bile tatmin olmadıkları ve inanmadıkları belirlenmelerde bulunarak tabanların tatmin yolunu tercih ettiler. Onla-

ra "Dışarda, tekrardan toparlanmak üzere sorunlarımızı tartışıyoruz. Bu sorunlarımızı hallettikten sonra, daha güçlü bir şekilde mücadele alanına geri döneceğiz." şeklinde mesajlar iletiler. Aradan geçen zaman, ne sorunların çözülmesine yaradı, ne de siyasi örgütlenmelerin mücadele alanına geri dönmelerini getirdi. Bazı örgütlerin ülkeye yönelmeleriyle çok sınırlı oldu ve fazla yararlı olunamadı. Sorunların bitmesi beklenirken, bazı siyasal hareketler bitti, yok oldu. Süreç onları kemirdi. Kenirmeye devam ediyor.

Kısacası dört yıllık gibi, devrimci hareket açısından oldukça uzun sayılabilecek bir dönem içerisinde sorunlar halledilemedi. Toparlanma başarısız oldu. Mücadele alanına geri dönülmedi. Bazı örgütler bu sorunların varlığından bile bahsetmeden her şeyi güllük güllüştürmeye çalışırken, bazıları da bu meseleleri dile getirirken kendilerine göre bazı gerekçeler öne sürdü. Şartların zorluğundan, mültecilik koşullarından, yenilgi döneminin verdiği özelliklerden vb. bahsedildi. Elbette ki, bu nedenler siyasal örgütlenmelerin yapılarında baş gösteren ve bir çığ gibi büyüyen bu sorunların doğmasında önemli birer etken olmuşlardır.

Ama bütün nedenler bunlar mıydı? Devrimci - Siyasal örgütlenmelerin bunda hiç günahları yok muydu? Sorunu bu yönüyle ele alıp değerlendirdiğimizde, meselelerin hiçte böyle olmadığını göre-

biliriz.

Faşist darbe öncesi, kendilerini dünyanın merkezi gibi gören, her şeyin kendileriyle başlayıp, kendileriyle biteceğini fanatik bir şekilde tabanlarına dikte ettiren ve her halükarda "neydim ne oldum" tekerlemesiyle ülke devrimi üzerine ahkâm kesen örgütlerin, tüm sorunlarının darbe sonrası gündeme geldiğini hangi akıllı insan söyleyebilir? Daha önce de sık sık belirttiğimiz gibi, devrimci hareketin bu sorunlarının kökleri darbe öncesi anlayışlarında ve her şeyden önemlisi ideolojik - siyasal tesbitlerinde ve bunların bir ürünü olan örgütlenme yöntemlerinde aranmalıdır.

Yılgınlığın, kararsızlığın, pasifizmin, teslimiyetin ve olumsuzlukların temeli, işte bu belirttiğimiz anlayış ve yöntemlerde aranmalıdır. Böylece devrimci hareketin ağır bir yenilgi alması kaçınılmaz olmuştur. Hemen hemen her siyasal örgüt ve unsur bu veya şu düzeyde bu yenilgiden nasiblerini almışlardır. Şüphesiz bu yenilginin beraberinde getirdiği en büyük sorun yapılarıdaki çözülmelerdir. Söz konusu çözülmeler, bir yandan devrimci saflarda, dönemin özelliklerinden kaynaklanarak yer alan ve ufak bir "rüzgar esişinde dökülen çürük yaprakların" ayıklanmasını sağlarken, diğer yandan da, Kürdistan halkının dışıyla, tınağryla yetiştirdiği ve bu günde en fazla ihtiyacı olduğu değerli kadroların örgütlü yapılar dışına düşmelerine neden olmuştur. Aynı

zamanda bu tür kadroların örgüt yapılarından ayrılmasını da, devrimci hareket için ayrı ve önemli bir olumsuzluk olmuştur.

Siyasi örgütler yapılarında baş gösteren bu sorunları çözmeye(!) çalışırken kendilerini bir anda Orta-DOĞU pratiğinde buldular. Kendilerini hiç düşünmeksizin, Orta-Doğu'daki siyasi ortamın içine salıverdiler. O siyasi ortam ki, devrimci hareket içinde boy veren birçok hastalığın temelini teşkil ediyordu. Bu aşamadan sonra ise ortaya çıkan tablo korkunçtu. Çok tehlikeli ilişkiler içine girmekten, bir dizi pragmatik ilişkiler kurmaya kadar her türlü düzey mübah kabul edildi. Düşünülen ve uğruna canların verildiği inanılan şeyler söylenmez oldu, rafa kaldırıldı. Herkes ayrı düşünür ayrı yazar oldu. Artık sosyalizmin, devrimcinin, bilimselliğindüristüğün, örgütlülüğün vb. ölçütü bazı güçlerle girilen ilişkilerde aranmaya başlandı. Salt olarak hareketlerin kendilerini ilgilendiren konularda bile başkaları karar verir oldu.

Bu durumlar, Kürdistan siyasi hareketleri saflarında, dış dürtüler sonucu oluşturulan yapılanmalara kadar uzandı. Bu yapılanmalar, siyasi pazarlığın her türüsünün yapıldığı böylesi bir alanda, tüm olanaklar kullanılarak meşrulaştırılmak istendi. Çeşitli karmaşık hesapların ürünü olan bu çabaların bedeli olarak ; Kürdistan devrimci hareketinden, yıllardır büyük bir özveri ve cesaretin en yücesini kullanarak elde ettiği mevzilerden geri adım atması istendi. Bu ka-

zanımların peşkeş çekilmesi istendi. Ve sonuçta buda yerine getirildi. Bu durum, ilişkilerin böylesi bir düzeyde devam etmesinin doğal bir sonucuydu. Ve

"elini veren kulunu kaptır"örneğin sadece pratikleşmesiydi. Tüm bu olumsuzluklar; piyasa sosyalistik , devrimcilik, enternasyonalizm ve dostluk adına sürülüyordu. Hala da sürülmektedir. Halbuki, "ip çoktan pazara çıkmıştır"

Elbette ki, bu olumsuz ortam içinde kendini koruyan ve direnen güçlerde oldu. Ancak onlarda tüm çabalarına rağmen, bu genel olumsuz havadan paylarını aldılar. Yalnız bu tür hareketlerin kaybetmedikleri bir şeyleri kaldı ki, o da, bağımlılık ilişkilerini red eden, bağımsız siyasi bir hat. Bu da azımsanacak bir olgu değildir.

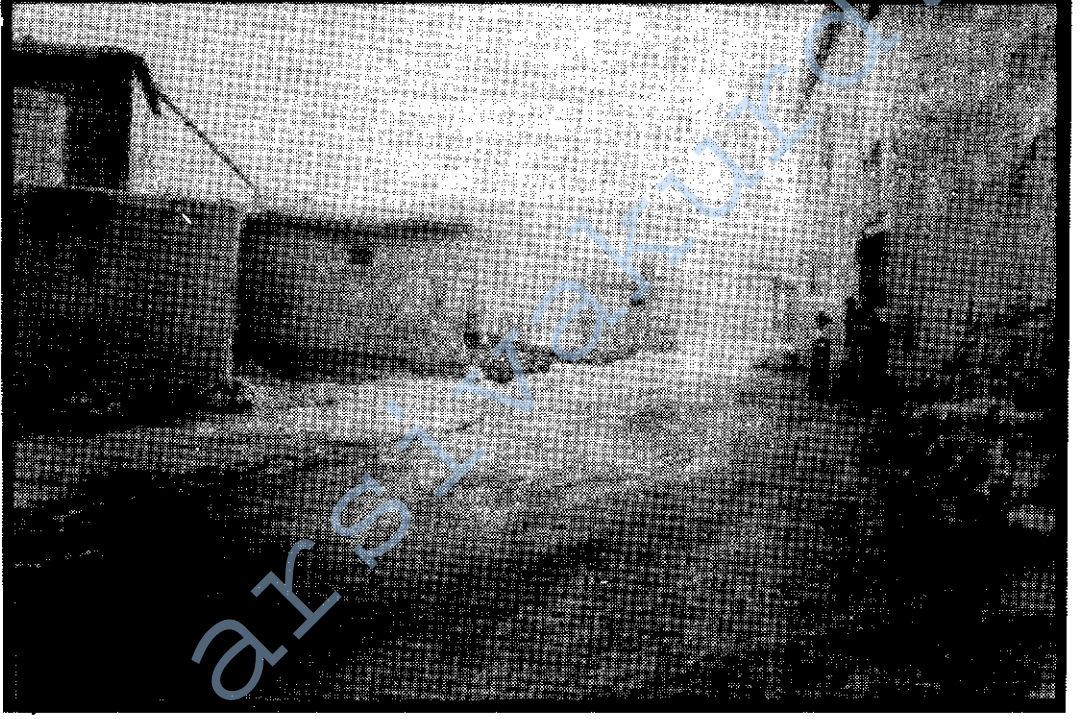
Bütün bunlar çok açık bir şekilde cereyan ederken, Kürdistan'lı siyasi hareketlerin hala bu yanlışlarda, eskinin sakat mantığında ve bu mantığın 12 Eylül sonrası tehlikeli uzantısında ısrar etmelerinin, devrimci hareketin sorunlarına çözüm bulmaktan çok uzak olduğu gün gibi açıktır. Eğer mantığın, üzerine titrenilen gurupsal düzeyi koruyacağı düşünülüyorsa, hemen belirtelim ki, nafilé!. O zaman dönüp dolaşıp, tekrardan aynı soruyu sormak gerekiyor; bu denli ağır tahribatlara neden olan ve şu anda tam bir olumsuzluk tablosu sunan bu süreci nasıl ve hangi yöntemlerle atlatmak, sorunlara ne türden bir çözüm bulmak gerekiyor?

Kuşkusuz, bu süreci noktalamanın, var olan olumsuzluklardan sıyrılmanın yolu, sürece aktif bir şekilde müdahale etmekten geçer. Biz bu konuya NİŞTIMAN sayfalarında oldukça yoğun bir şekilde yer verdik. Bundan böyle de vereceğiz. Biz her şeyden önce sürece müdahale etmenin en etkili yolu olarak ; şu anda gerek siyasi örgütlenmeler içinde gerekse bunlardan ayrılmış sosyalist-siyasal kadroların tek bir örgütsel çatı altında ve ideolojik-siyasal birlik temelinde bir araya gelmelerini göstermiştik. Eğer gerçekleşecek olursa, hala da en etkili yol budur. Ancak geçen süre, böylesi bir birliğin oluşması için şartların olgunlaşmadığını gösterdi. Bunun nedenleri başka platformlarda değerlendirilecektir herhalde. Bu bakımdan biz burada sorunun diğer yönlerine değinmeyeceğiz.

Sürece müdahale etmek, elbette ki çok yönlü ve çeşitli biçimlerde mümkündür. Ancak şu anda elde kalan seçenekler değerlendirildiğinde, en etkili müdahale biçimi olarak kendini dayatan yöntem, ülkeye daha ciddi ve etkili bir biçimde yönelmektir. Böylesi bir yönelme , ülke şartlarında örgütlenmeyi hedef almalıdır. Ne var ki, her sorunda olduğu gibi, bu çözüm yolu önerisinde de zorlu yanlar çoktur. Fakat meselemin bilincinde olanlar, bu zorlukların üstesinden gelmesini bilmek zorundadırlar. Siyasi örgütlenmeler, kendi halkları içinde örgütlü güçler haline dönüşmedikleri müddetçe sorunların açmazından kolay kolay kurtulamayacaklardır. Bu bakımdan sorun üzerinde kafa yoracaklarına inanıyoruz.

(Devamı say. 18'de)

OKUYUCU MEKTUBU

"KÜRDİSTAN'LI ÖRGÜTLERİN TEMEL GÖREVİ ÜLKE İÇİNDE DEVRİMCİ MÜCADELEYİ GELİŞTİRMELERİDİR."

Arkadaşlar, ülkemiz Kürdistan'da 4. yılında tüm vahşi ve insanlık dışı eylemleriyle hüküm süren sömürgeci,askeri-faşist cunta ülkemizi adeta bir zindana çevirmiştir. Kürdistan halkları üzerindeki bu insanlık dışı, faşist uygulamaların hüküm sürdüğü bir dönem de NİŞTİMAN'ın bir yılı aşkın yayın ve Kürdistan ulusal demokratik halk devriminin içinden geçtiği sürece ilişkin siyasal tesbitleri kendi sayfalarında tartışması bence olumlu ve desteklenmesi gereken ileriye atılmış bir adımdır. Sizlere desteğimi bildirir ve mücadelenizde başarılar dilerim.

Arkadaşlar, Kürdistan'da faşist cuntanın yaptığı uygulamalarda sizleri haberdar etmek benim için bir görev sayıyorum.

12 Eylül öncesi dönemde Kürdistan'da gelişen devrimci muhalefet büyük boyutlara vardı. Bu durum ABD.emperyalizmini ve onun orta-doğudaki uşaklığını yapan Türk tekelci burjuvazisini tedirgin ediyor ve onu korkutuyordu.Kürdistan gerek yeraltı gerek yertüstü zenginlik kaynaklarıyla ve gerekse coğrafik konumundan dolayı orta-doğu da büyük önem arz etmektedir. Kürdistan'ın bu konumu,

hem ABD emperyalizmi hem de sömürgeci Türk tekelci burjuvazisi için,büyük bir önem teşkil etmektedir.

Kürdistan'da gelişen devrimci ulusal-demokratik muhalefete karşı paniğe kapılan ,tekelci burjuvazisi,sorunu kendi başına halledemeyince imdadı kendi üvey babası olan ABD emperyalistlerinden istemek zorunda kaldı.

Türkiye ve Kürdistan'da gelişen devrimci muhalefeti bastırmak ve sömürgeci Türk Te-

kelci Burjuvazisinin egemenliğini korumak için, ABD emperyalistlerinin eliyle önceden tezgahlanmış bir askeri darbeye faşist Evren ve çetesi iş başına getirdiler. İş başına getirilen cuntta, işbaşına gelişinden bu yana Türkiye ve özellikle Kürdistan halkına kan kusturmakta ve insanlıkla hiç bir ilişkisi olmayan vahşi uygulamalarını gün be gün artırmaktadır. Bir yandan halka işkence yapıyor diğer yandan halktan zorla orduya yardım ve destek bahanesiyle halkı adeta soyuyor.

Geçim sorunu halk için de kendi başına bir sorundur. Halk geçim derdinde fiyat artışları zamlar halkta takat bırakmamış. Halkın büyük bir kesimi işsiz, kendisine göre bir iş bulamada ücretler çok düşük olduğundan ekmeke parasını çıkaramazken, "orduya yardım" "orduya destek ol" tehditleriyle onuda ellerinden alıyor. En küçük rütbelisinden en büyük rütbelisine kadar gözi aç birer soyguncu olmuşlar. Faşist cuntta halkın malına ve canına göz koymuş.

Genel operasyonları kısa aralıklarla bölge bölge ve düzenli bir şekilde sürdürüyorlar. Her yeni operasyon da halktan zorla silah ve para topluyorlar, bir kaç defa para ve silah vermeyen köylülere rastlamak çok zor. Köylerde kadın, erkek, çocuk, ve yaşlı demeksizin herkesi köy meydanına topluyor ve onları sırayla dayaktan geçiriyor, istediklerini köylülere zorla yapıyor. Anlayacağınız işkence ve zulüm hayatın bir parçası olmuş. İl, ilçe ve köylere yeni ata-

nan amir eskinin yaptığı pislikleri aynen yapıyordu. Yeni atanan bir amir halka "ben sizin amirinizim. Buraya yeni geldim, emirlerimi yerine getirmeniz lazımdır. Benden önce gelen falan beye bu kadar yardım yapmışsınız. Bu davranışınız çok iyidir buna çok sevindim. Yalnız banada bu kadarını vermeniz lazımdır, beni üstlerime karşı mahçup etmeyiniz, etmeyeceğinizi de biliyorum. Eyer beni mahçup ederseniz, sizi evinizle birlikte yakarım. Anladınız mı" diyor. Halk korkudan onun tüm isteklerini mecburen yerine getiriyor.

Halk içinde devamlı olarak, "Türk ordusu kahraman bir ordudur. Kimseye karşı baş eğmez, ona karşı çıkan varsa, buyursum kedisini denesin. Türk ordusunun karşısında kimse duramaz. Çok güçlüdür dünyanın en güçlü üç ordusundan biridir. Bunun bir örneğini Irakta yönetime karşı gelen silahlı çetelere verdiği derste gördünüz. Oraları temizleyip, tekrar geri döndük" diyorlar. Bu tehditleri halkın gözünü korkutmak için yapıyorlar. Ama, gerçekten Kahraman(!) Türk ordusu çok korkuyor. Irak Kürdistanına saldırdığından beri dahada fazla korkuyor. Çünkü "kahramanlarımız gerçeği kendi gözleriyle gördüler. Ama şu anda Kuzey Kürdistan'da onlara böyle bir derisi verecek güç ortada henüz yok. Ama olacağı inancım sossuzdur.

Faşist Askeri—Cuntanın iktidara gelmesinden bu yana aradan dört yıl geçiyor bu süre içinde örgütlerin halkla olan eski ilişkileri bugün hemen hemen ke-

silmiş durumdadır. Halk yığınları bilinçsiz ve örgütsüzdür. Halk bir karamsarlığa düşmüş. Halk, "Bunlar (devrimciler) güzel günlerde yanımızdaydılar, zor günlerde bizi bırakıp kaçtılar. Avrupaya gidiyorlar yalnız kendi başlarının çaresine bakıyorlar." diyor.

Bu gibi durumlar hiçte iç açıcı durumlar değildir.

Devrimciler, faşizmin iktidara geldiği dönemde, faşizme karşı daha büyük bir kararlılık ve daha büyük bir azimle mücadele etmelidirler. Faşizim, örgütlere büyük darbeler vurmuş ama, onları tamamıyla ortadan kaldıramamıştır. Ve kaldıramazda. Örgütlere düşen görev var olan güçlerini birleştirerek, yekvücut olarak ülkeye dönüp, yeni mücadele yöntemleriyle, faşizme karşı daha aktif ve kararlı bir şekilde mücadele etmelidirler. Faşizmin yok olması ancak devrimle mümkün olduğu gerçeğini kavramalıdır.

Bu Kürdistanlı örgütlerin temel görevi; ülke içerisinde devrimci mücadeleyi geliştirmelidirler. Çünkü temel mücadele alanı Kürdistan'dır. Temel mücadele alanı ne Avrupa, ne Afrika ne de Amerika'dır. Bir siyasi hareketin varlığı, ancak ülke içerisindeki örgütlülük düzeyiyle belirlenir.

Bunun için örgütlerimiz, halk yığınları arasındaki yerlerini almalı, halkla bütünleşmelidirler. Ancak böylesi sağlıklı bir çalıışmayla, Kürdistanın bağımsızlık mücadelesi verilir. Devrimci selamlar.

K. Kürdistan'dan
Cihangir

RÖPORTAJ

Dergimiz sizin de yakından takip ettiğiniz gibi, uzun bir dönemden beridir, Kürdistan'da Sosyalist-siyasal güçlerin ideolojik, siyasi ve örgütsel birliğinin gerekliliği üzerinde durmakta ve Kürdistan devrinin içinden geçtiği sürece denk düşen bir yayın politikasını imkânları oranında devam ettirmeğe çalışmaktadır.

Dergimiz, bu sürecin ayıttığı sorunlardan bir diğeri olarak ta; hiç bir siyasi yapı ile ilişkisi bulunmayan, ancak siyasi arenada Kürdistan-Ulusal-Demokratik güçlerinin bir parçası olarak değerlendirdiği sizin gibi kadrolara gitmeyi öngören hedef olarak koymuş ve bu çalışmaya büyük önem ve özen göstermektedir. Bu nedenle dergimiz NİŞTİMAN; gereksürece ilişkin, gerekse yaşanan bunalımlı döneme ilişkin değerli görüşlerinizin Kürdistan Ulusal-Demokratik mücadelesine katkıda bulunacağı inancındadır.

Şu anda hiç bir siyasi hareket, grup veya parti ile ilişkileriniz (örgütsel anlamda) yok. Uzun dönem belirli bir yapıda yer aldınız.

Size göre:

- 1-Kürdistan'da yaşanan süreç ve varolan bunalımın kaynağı nedir? .
- 2-Varolan örgütlü yapıları nasıl değerlendiriyorsunuz ve onlardan beklentileriniz nelerdir? .
- 3-Bunalım ve sorunların çözümü için alternatif önerileriniz var mı? varsa nelerdir ?

NİŞTİMAN

M.Ferzend Baran

Sorularınızı cevaplandırmadan size teşekkür ettiğimi belirtmek istiyorum. Tutumunuz oldukça olumlu. Sorularınızı cevaplandırılacak kişinin benim olmamdan dolayı söylemiyorum bunu. Bu türden diyaloglara ciddi biçimde ihtiyaç olduğu ve bu konudaki çabaların takdir edilmesi gerektiği için söylüyorum.

1- Kürdistan'da yaşanan sürecin ne olduğunu soruyorsunuz. Kürdistan'ın hangi parçası? Her parçada farklı bir sürecin yaşandığı biliniyor. Parçalar bir gerçekliğin, bir trajedinin yani bölünmüşlüğü üzerinde farklı mücadele süreçlerini yaşamaktadırlar. Konumuz Kürdistan'ın Türkiye parçası olduğuna göre, kendinizi bu parça ile sınırlandırarak sanırım uygun olur.

Kuzey Kürdistan'da ne tür bir sürecin yaşandığı konusunda fazla düşünmeye gerek yok. Yaşan-

an süreç, yoğun bir çabayı (anlamak için) gerektirecek denli karmaşık değil. Herşey orta yerde. Çok ciddi, çok ağır bir yenilgiyi, daha doğrusu bir hezimetini yaşıyoruz. Böylesi ağır bir hezimetin ne tür sonuçlar vereceği de belli; dağılma, ufalma, hareketsizlik, demoralizasyon ve üretememe...

Sadece hezimet değil, bu sonuçların kimi yanlarını da yaşıyoruz bugün. Her ciddi dönemeç ya da değişiklik siyasi, toplumsal sonuçlarını da kendisiyle birlikte getirir. Sadece bu kadar da değil. Sonuçların üzerinde yeni bir reorganizasyon sözkonusu olduğuna göre, yeni duruma ilişkin tedbirler, kurallar, organlar yığınında var. Yani sadece hezimet ve hezimetin sonuçları değil, aynı zamanda sözünü ettiğim bu yeni tedbirler, kurallar ve organlar yığınıyla da boğuş-

mak gerekmektedir. Bu yapılmadığı, yapılmadığı zaman çok şey bitmiş demektir. Bir yığın şey artık yeniden başlamak gerekmektedir.

Hezimetle, hezimetin sonuçları ile ve yeni tedbirler, kurallar, uygulamalar yığınıyla mücadele edilmediğinde, edilecek güçte bulunmadığında uzun sürebilecek ciddi bir toplumsal, siyasi ve kültürel kriz yaşanmaya başlanır.

Sözü edilen bunalım sanırım bu türden bir bunalımdır. Güçlü dinamik, üretken ve belirgin olamamanın bunalımıdır. Ne ki bu bunalımı yaşayan ilk kırtler biz değiliz. Son yüzyıllık Kuzey Kürdistan tarihi başlı başına bunun canlı örneğidir.

Tarihimizle köklü bağlarımız olmalı. Tarihimizi yaşamalı yaşatmalıyız. Belki böylelikle, tarihimizi yaşatarak, tarihimizin kimi dönemlerinde yaşadıklarımızı yaşa-

mayız. Son yüzyıllık tarihimiz bir bakıma ciddi bir bunalımın da tarihidir. Dikkatle bakılsın, her on yılda bir ülkemizde umut verici, canlı bir kabarma, yükselme, boyutlanma (çeşitli biçimlerde) var. Ve yine her on yılda bir, kabarmanın ertesinde bir yenilgi, katliam ve dağılma var. Her on yılda bir çeşitli biçimlerde ülkemiz için, ulusal demokratik haklarımız için Türk devletiyle boğuşmuşuz. Biz mağlup olmuşuz. Kırılmışız, katledilmişiz, sürülmüşüz. Ardından da yeni bir kapışma için birbirimizi (biz Türk devletini, o da bizi) kollamaya başlamışız. Ama bir farkla; biz kırılmadan, yenilgiden arta kalanlarla ve çoğu şeye yeniden başlayarak, Türk devleti de daha güçlü, daha bir birlik, bütünlük içinde olarak.

Tüm bunları umutları kırmak için söyleniyorum. Biz haklı bir mücadelenin içindeyiz. İşgal edilmiş ülkemiz, gaspedilen ulusal demokratik haklarımız ve ayaklar altına alınmış onurumuz için mücadeleye ediyoruz.

Bizden yüz yıl önceki dedelerimizde bu mücadeleyi verdiler, bizden sonra gelecekte de bu mücadeleyi verecekler. Türk devleti her katliamdan sonra "Muhayyel Kürdistan burada meftundur" demişlerdir. Yani "bu işi bitirdik" demeye getirmişlerdir. Bu iş bitmez. Bu işin bitmesi için ya tüm bir halkın, ülkenin yok edilmesi gerekmektedir ya da o ülkenin, o halkın ulusal demokratik haklarına kavuşması gerekmektedir. Ülkemiz, halkımız yökedileneceğine göre, "bu işin bitmesi için ulusal-demokratik haklarımıza kavuşmamız gerek-

mektedir. Bunun için de görev Türk devletinin değil (çünkü o hiç bir biçimde ulusal-demokratik haklarımızı vermiyeceğini yüzlerce defa göstermiştir). Kürt halkının sırtındadır.

Bizim sorunumuzda burada; nasıl olacak? Tarihimize bunun için baktığımızda sürekli yaşadığımız bu krizmin nedeni, parçalanmışlığımız, bölünmüşlüğümüzdür. Bunalımın kaynağı güçsüzlüğümüzdür.

Tarihimize baktığımızda tüm başkaldırıların, direnmelerin bölgesel olduğunu göreceğiz. Bunca yenilgi ve acıdan sonra gerçekçi ve sağlıklı olmak gerekiyor; ülkenin, halkın birliğine yönelmeden bu konuda ciddi şeyler yapmadan, devlete karşı halkımızı, ülkemizi temsil edebilecek bir güç odağı yaratmadan, en azından bu konuda somut çaba sarfetmeden başarı çok güçtür.

Devleti sadece işgal ordusu olarak görmek yanlıştır. Türk devletinin çok militan, çok dinamik bir ideolojisi var. Oturmuş, disiplinli ve hızlı biçimde çalışan milyonlarca insanın içinde çalıştığı bir devlet kurumu var. Aydınları aracılığıyla geliştirdiği siyasetleri, kültürü ve edebiyatı var. (Türkiye'deki sol kültür ve edebiyat elbette bunun içinde değil). Üniversiteleri var. Güçlü bir mass-mediası var. Sürekli geliştirdiği, güçlendirdiği sosyal kurumları var. Bin yıllık devlet yönetme geleneği var.

Tüm bunlara karşı durmak gerekiyor. Bu da doğal olarak ne ki-

şilerin ne de küçük grupların işidir. Ülkemizi ve halkımızı temsil edebilecek bir birlik, bir güç odağı yaratılmadan devletin bu çok yönlü saldırılarına karşı durabilmek ve bunalımı aşabilmek olanaklı değil.

2- Varolan örgütlü yapıları nasıl değerlendirdiğime gelince, ideolojik, siyasal öngörüler, yaklaşımları bir yana, bunların ciddi bir şey yapabilecekleri ne bu durumlarıyla umut verici bir adım atabileceklerine inanmıyorum. Bu konudaki karamsarlığımı ispatlayabilecek örnekler çok fazla. Ancak sorun bu değil. Ben kişi olarak samimiyetle belirteyim, elimden gelirse—prensipli olmak koşuluyla—onlara yardımcı da olurum. En nihayet ülkemizin—şu yada bu biçimde—öğeleridirler. Onların zayıf düşmesi bir anlamda ülkemizin de zayıf düşmesidir.

Ancak sorun ne örgütlerin ne de örgütlerin dışında kalanların sorunudur. Alışkın olduğumuz üzere çeşitli yanlısamlarla bu konu

da da bir kaşık suda fırtınalar koparıyoruz. Sorun örgütler ve bunların dışında olanlar arasındaki bir çatışma gibi gösteriliyor. Öyle değil. Örgütler ciddi ne yapmışlarki, örgütlü olmayanlardan yığınla şey bekleniyor? Ya da soruyu tersinden sorulmuş; örgütlü olmayanlar ne yapmışlar ki, örgütlerden yığınla şey istiyorlar. Her iki yanda madalyonun yüzleridirler. Bir bütünlüğün parçalanıcıları.

Kuzey Kürdistan'da siyaset, ide-

oloji, teori, kültür ve edebiyat üretilemiyor. Bir yığın temel konuda diğer toplumlardan çok farklı olduğumuzu artık öğrenmek zorundayız. Ülkemizde ne sınıfların mücadelesine gelenekleri ne de bunların kurumları vardır. Ne tarihle ciddi bağlar vardır ne de tüm ülkeyi ve ülkenin yaşam alanlarını kucaklayabilecek organik bir toplumsal, siyasal çalışma vardır. Yeni bir kuşak kendisinden önceki bir kuşağın deneylerinden bile yoksundur.

Ciddi bir burjuva sınıfımız ve onun ulusal mücadelesi olsaydı, sanırım bugünkü durumumuz bu oranda ızdırap verici olmazdı. En azından yaşayarak bugünkü toplumsal değerlerimizden daha ilerde bir bölüm değerlere sahip olurduk.

Bugün bir düzineden fazla örgüt, ne olduğu nerede olduğu konusunda yetekli araştırma ve bilginin olmadığı bir Kürt işçi sınıfının öncü örgütü olduğunu iddia ediyorlar. Yine iddia o ki, işçi sınıfının örgütü çalışacak, güçlenecek, diğer sınıf ve tabakaları da yanına alarak programını gerçekleştirecek.

Gerçek ise ortada; siyaset üretilemiyor, yeni döneme uygun iş yapılamıyor, halkın ilgisini çekebilecek şeylersöylenemiyor ve hiç olmazsa varolanlar arasında—arzulanan—yakınlaşma sağlanamıyor. Korkunç bir durgunluk,suskunluk sözkonusu. Bir hantallık ve zihinsel yorgunluk sözkonusu.

Umut verici bir yakınlaşma, birlik sağlanabilseydi, belki bir

canlanma ihtimalinden söz etmek mümkün olacaktı. ancak varolan ortak zihniyeten dolayı bu da sağlanamadı. Bu zihniyetle sağlanması da mümkün değil.

Nasıl bir ortak zihniyet diye sorulabilir. Değer yargılarımız, toplumsal yaklaşımlarımız, sorunların çözümünde kullandığımız metodlar, bakış açımız ve yine toplumsal normlarımız aynı (yada çok benzer). Bunun nedeni de ortada; bilgi ve deney kaynaklarımız aynı. Sözcülüğünü ettiğimiz iddiasıyla yırttığımız sınıfların kurumları ve mücadele gelenekleri yok. Kendileri de kesin bizimle değil. Tüm bunlar tek boyutlu olmak için yeter de artar. Bilmem hangi sosyalist ülke konusunda farklı düşünmek farklı bir pratik ve toplumsal eylem içinde olmak değildir.

Farklaşma ciddi bir üretkenliği gerektiriyor. olmayan da zaten bu. Bu durumu aşmak gerekli. Örgütlerden de, örgütlerle birlikte olmayanlardan da beklenilmesi istenmesi gereken, daha canlı daha üretken olmalarıdır. Bizim canlı bir dialoga, canlı bir bilgi ve deney alışverişine,daha aktif bir zihinsel uğraş ve daha yakın, daha samimi bir ilişkiye ihtiyacımız var.

Bu dehşet verici donmuşluk ve yozlaşma, bu suskunluk kumkuması artık aşılabilmeli.

Sözgelimi,niye hiç olmazsa ortak bir dili kullanan , dışarıya da aynı gözlemlerle bakan örgütler birlik için gerekli şartları yaratmasınlar? Eger daha geniş

sağlanamıyorsa niye buradan başlanmasın? Böylesi yada daha değişik bir birlik, ilk adım olacaktır.

Unutmayalım, ülkemizde henüz kalıcı bir siyasal birleşmenin örneği yoktur. Birleşmek geleneğimiz yok. Bu konudaki samimi bir çaba ve gözle görülebilecek bir başarı yeni ve çok güzel bir deneyin kazandırılması olacaktır.

Ve—geçerken—bu konuda hayatı önemde, olmazsa olmaz bir zorunluluğu da belirtmek isterim, tahammül. Eğer birbirimizi anlamak istiyorsak, yaklaşmak, birleşmek istiyorsak tahammülü ve demokratik olmak zorundayız.

3- Bir şeyi artık iyice kafamıza sokalım; biz birbirimize muhtacız ve bizim kendi aramızdaki problemler hiç bir zaman bizimle düşman arasında varolanlardan fazla değildir. Çıkış noktası bu olursa, bu konuda samimi olunursa belki bir yere varılabilir. Kafamızı en fazla uğraştırmamız gereken sorun;ülkemi zi, halkımızı temsil edebilecek bir güç odağının yaratılmasıdır.

Günümüzdeki durum tek kelimeyle korkunç. Herkes bölünmüş, parçalanmış. Herkes birbirine karşı düşman. Herkesin birbiri ile hesabı var.Herkes—istirse de istemese de—tüm enerjisini bu duruma sarf etmek zorunda. Alabildiğine bir yılgınlık, ala bildiğine bir demoralizasyon giderek yaygınlaşıyor.

Acil görev bu gidişe dur diyebilme. Çalışarak, üreterek dur diyebilme. (Devamı say. 18 'de)

İSVEÇ 'TE BİR KÜRT YURTSEVERİ KATLEDİLDİ !

20/ 6 / 1984 tarihinde İsveç'in Uppsala kentinde, şehir merkezinde bir cinayet işlendi. Enver Ata (Ali) adındaki Batman doğumlu bir Kürt yurtseveri katledildi. Olay İsveç kamuoyunda büyük yankılara yolaçtı. Avrupa'da ve özellikle İsveç'te yaşayan Kürtler, olayı büyük bir tedirgenlikle karşılayarak , nefretlerini her vesileyle dile getirdiler.

Enver Ata siyasi düşüncelerinden dolayı katledildi. Uzun bir dönem PKK (Apocular) saflarında önemli bir kadro olarak çalışmış olan Enver, yakın bir döneme kadar da örgütü içinde ciddi sorumluluklar üstlenmişti. En son olarakta örgütünün İsveç'te ki sorumlularından birisiydi. Kısa bir dönem öncesine kadar örgütünün önemli mevkilerinde yer almış olan Enver, örgütü ile görüş ayrılıkları olduğunu bildirmiş ve artık Apo'cularla çalışmayacağını açıklamıştı. Enver, böylece Apo'culardan ayrılmış ve bir dönem önce yine Apo'culardan ayrılan bir gurup ile birlikte muhalefet çalışmalarına katılmıştır.

Herşey Enver'in muhalefetle birlikte çalışmasıyla değişmiş. Ve Enver bu tavrını hayatıyla ödemiştir.

Konuyla ilgili herhangi bir yorum yapmayacağız. Ancak konuya ilişkin, şu ana kadar çıkan bri, Kürdistanlı beş siyasi örgütün bir diğeri de Türkiye ve Kürdistanlı bazı demokratik örgütler tarafından çıkarılan iki bildiriye okuyucularımıza sonuyoruz.

NIŞTIMAN

Kürdistan halkına karşı girişilen pravakasyonu kınamak yurtseverlik borcudur

20 Haziran 1984 günü İsveç'in Uppsala şehrinde, Kürdistan halkına, o'nun yurtsever hareketine karşı girişilen düşmanca bir provakasyonda, Batman doğumlu Enver ATA(ALİ) adındaki Kürt yurtseveri katledildi. Elini Kürt yurtseverinin kanına bulayan canı İsveç polisi tarafından yakalandı, suçunu itiraf. Canı, PKK(AP O-CULAR)militanı olduğunu, partisinin hain ilan ederek verdiği emir üzerine, Enver ATA'yı öldürdüğünü belirtti.

Enver ATA, 1977'den beri Apocusafalarda yer almıştı. Yurt dışına çıktığından sonra da çeşitli yetkili düzeylerde onları tem-

sil etti. 1984 yılına gelindiğinde, İsveç'te yayınlanan "Berxwedan" adlı Kürtçe derginin editörlüğünü yapıyordu. 1984 Ocak'ında, Apocu yöneticilerin, hareket içindeki görüş ayrılıklarında muhaliflerine ve hareket dışındaki devrimci yurtseverlere karşı şiddet kullanmalarına karşı çıktığı için Apocu'lardan ayrıldı.

Enver ATA, sömürgeci Türk cuntasının ajanı, polisi olmadığı gibi, bir hain de değildi. Apocu harekete inanmış dürüst bir yurtseverdi. Hatta 12 Eylül'den altı ay önce Türk polisi tarafından yakalanmış, Diyarbakır'da üç ay işkence görmüştü. Polis, kendisi-

ni konuşturamadığı için ölesiye işkence etmiş, bacaklarından ve karnından ağır şekilde yaralamış, hatta öldüğünü zannederek, gizlice Diyarbakır genel çöplüğüne atmıştı. Orada, Belediye temizlik işçileri tarafından bulunup hastahaneye kaldırılmıştı. Daha tam iyileşmeden hastahaneden kaçmış ve yurtdışına çıkmıştı. İşte Enver ATA, devrimciliği, inançlılığı ve yiğitliği böylesine kanıtlanmış bir Kürt yurtseveriydi Apocu yöneticilerin, O'nun hakkında ölüm kararı almalarının tek nedeni, düşüncelerine, yaptıklarına inanmadığı, tasvip etmediği için kendilerinden ayrılmasıydı. Evet, O Apocu'lardan ayrıldığı

için katledildi.

Parti ve örgütlerimiz, Enver ATA'ya sıkılan kurşunların, gerçekte Kürdistan halkına, O'nun yurtsever hareketine sıkıldığı inancındadır. Özellikle Avrupa'da, sömürgeci Türk cuntasının cinayet ve barbarlıklarını teşhir etmeye, Kürdistan halkının mücadelesıyla uluslararası dayanışmayı yükseltmeye en çok ihtiyaç duyduğumuz böylesi bir dönemde, gerçekleşen bu çirkin saldırı, açıkça sömürgeci Türk cuntasına hizmet etmiş, Türkiye ve Kürdistan halklarının diş diş verdikleri mücadelenin saygınlığına büyük gölge düşürmüştür. Türk sömürgecilerinden ve bilerek ya da bilmeyerek onlara hizmet edenlerden başka hiç kimseyi sevindirmeyen bu korkunç cinayeti, en derin nefretimizle kınıyor, Türkiye ve Kürkistan'ın her dört parçasındaki tüm devrimci, yurtsever, demokrat örgüt ve kişileri de seslerini yükseltmeye, derin nefretlerini dile getirmeye çağırıyoruz.

Enver ATA'nın katledilmesi olayı; ne tesadüfi meydana gelmiş tekil bir kaza ne de yerel düzeydeki basit bir sürtüşmenin üzücü bir ölümle sonuçlanması olayıdır. O, serbest iradeye, örgüt içi demokrasiye ve düşüncelerin serbestçe tartışılma ortamı bulmasına inanmayan, düşünce ayrılıklarını ve kendi dışındaki örgüt ve kişilerle varolan ideolojik mücadeleyi baskı, şiddet ve terörle ortadan kaldırmayı, gerektiğinde, devrimci de yurtsever de olsa muhaliflerini yada kendisi gibi düşünenleri imha etmek için hiç bir şeyden kaçınmayan,

despotik, fanatik bir örgütün, yıllardan beridir sistemleştirerek getirdiği düşmanca bir saldırı ve yoketme mantığının en son ürünüdür. Enver ATA cinayeti ne ilktir, önü alınmazsa, suskunluk ve hoşgörüyü geçitirilirse- ne de son olacaktır

Her kesin malumudur: 12 Eylül Darbesi'nden sonra ağırlaşan gericiilik döneminde, Türkiye ve Kürdistan'lı çoğu parti ve örgütlerde olduğu gibi Apocular arasında da sorunlar su yüzüne vurdu, görüş ayrılıkları ortaya çıktı. PKK'nin geçmişte yaptıkları, içinde yaşanan koşullarda izlediği politika konusunda yöneticiler gibi düşünenler, hatta yöneticiler arasında birbirlerinden farklı düşünenler çıktı. Kimileri örgütten ayrılmayı çare olarak görürlerken, kimileride örgüt içinde düşüncelerini savunmayı; örgütün kendilerince yanlış buldukları politika ve eylemlerini düzeltmek için çaba göstermeyi tercih ettiler. Hiç bir örgüt ya da parti, görüş ayrılıkları, yılgınlık, şu ya da bu nedenlerle ayrılanlara ve diğer örgütlere karşı Apocuların başvurduğu yöntemlere başvurmadılar, vurmuyorlar.

Apocu yöneticiler, örgüt içinde farklı düşünen, eleştiri yönelten her kes, baskı ve tehditle susturma yoluna gidiyor, bunu başaramayınca fiziksel imhaya yöneliyorlar. Hele hele Apocu yöneticilere göre, PKK'den ayrılma diye bir şey yok. Ayrılan her kes "davadan dönmüştür", haindir, ajandır, mutdaka öldürülmeli, ortadan kaldırılmalıdır. 12 Eylül öncesinde, bu tehlikeli fanatik mantıkla nice insanı zorla sustur-

dular, kendileriyle beraber her emre uyarak çalışmaya zorladılar, bunu başaramadıkları zaman da nice insanı ajan, hain diye öldürdüler.

12 Eylül'den sonra, içlerinde görüş ayrılıkları çıktığından bu yana da sayısız örnek görüldü:

Apocu yöneticilerle görüş ayrılığı içindedir diye, iki yıldır MK üyesi Resul ve aralarında dördü bayan olan(bunlardan birinin Diyarbakır'daki ölüm orucunda komaya giren Hamili Yıldırım'ın eşi olduğu söyleniyor) diğer bazı örgüt üyeleri tutsaktırlar. Hem Resul'e hem de diğer tutsaklara cunta zindanlarındaki tutuklulara yapılanlardan hiç de farklı olmayan baskı ve işkencelerin yapıldığını artık duymayan kalmadı. Bunların arasında çıldıranları, akli dengesini yitirenlerin olduğu, hatta son zamanlarda Resul'ün öldürüldüğü yönünde yaygın bir söylenti var.

Daha önceleri, proleterya enternasyonalizminin en yiğit temsilcilerinden biri gibi tanıtılan MK üyesi Baki Karer ve yirmiye yakın örgüt üyesi, ayrı düşünüyorlar diye aylardır başka bir yerde tutsaktırlar(Baki Karer'in de öldürüldüğü söyleniyor). Onların da aynı kötü koşullarda tutuldukları biliniyor.

Federal Almanya'da, Resul'ü bırakınlar diya bazı girişimlerde bulunan Resul'ün akrabaları ölümle tehdit edidiler, kardeşi M. Siddik ALTINOK, uğradığı saldırıda bıçakla yaralandı.

Batı Berlin'de, kendilerinden

ayrılan başka birini bıçakla ağır yaraladılar.

Mainz'de, kendilerinden ayrılan Mehmet BİNGÖL'ü silah zoruyla öldürmek üzere kaçırdılar. Ancak anayolda bazı Alman şoförlerinin de yardımıyla, M. Bingöl ellerinden kaçıp ölümden kurtuldu.

Fransa ve Hollanda'da kendilerinden ayrılanları tehdit ediyorlar. İsveç'te ayrılanların evlerine telefon ederek onları ve yakınlarını ölümlerine tehdit ediyorlar. En son olarak da 20 Haziran günü Enver ATA'yı katlattılar.

Tüm bu saldırı, baskı ve imha politikasının Apocu yöneticilerin kararlarıyla yürürlüğe sokulmuş planlı gelişmeler olduğu hiç bir kuşkuyla yer bırakmayacak derecede açıktır. Son bir kaç aydır Apocu yayıncılar, ayrılanlara, eleştirileri getirenlere karşı bilinçli ve sistemli bir propaganda yürütüyor. Bugüne kadar, devrimci kamuoyunu ikna edebilecek hiç bir somut kanıt göstermedikleri halde bir yığın kaba demagoji ile onların ajan ve hain olduklarını, yokedilmeleri gerektiğini işliyor. Hem planladıkları saldırılarını göstermek, hem de Apocu saflarda yer almış dürist, samimi insanları ayrılanlara ve diğer hareketlere karşı düşmanca şartlanmaların içine sokmak için kaba bir propagandayla ardi arkası gelmiyen saldırılara girişiyorlar. Ayrılan her kese hain diyorlar, ama katlettikleri Enver ATA'nın hain olmadığını, aksine Türk işkencehanelerinden öldüresiye işkencelere rağmen direnen bir yurt-

sever olduğunun kanıt, belge ve fotoğrafları var. Bu bile, onların demagojilerinin ne kadar yalana dayandığını apaçık gösteriyor.

Bu gerçeklerden hareketle, parti ve örgütlerimiz, Apocu hareketin, kendi siyasal yapısının ve fanatik mantığının ürünü olarak sistemleştirdiği bu, devrimci ve yurtseverlikle hiç bir alakası olmayan, gerçekte Kürdistan halkının mücadelesine yönelen, sömürgeci burjuvaziye, onun bugün işbaşındaki kanlı diktatörlüğüne yarayan eylemler sürdükçe, sonuç olmayan yoldan dönüp devrimci yurtsever harekete asgari güveni verecek bir konuma dönmedikçe ne siyasal ya da demokratik düzeyde ne de merkezi ya da yerel düzeyde onlarla hiçbir şekilde ortak iş yapılmamasına, her türlü ilişkinin kesilerek teşhir ve tecrit edilmesi gerektiğine inanıyor. Parti ve örgütlerimiz, söz konusu inancın tüm gereklerini yerine getireceklerdir.

Türkiye, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki ve Orta Doğu'daki devrimci, yurtsever örgütlere sesleniyoruz. Apocu hareketin bu yanlış ve tehlikeli mantığını meşrulaştırmaktan, O'na cesaret vermekten başka hiç bir işe yaramayan destek, işbirliği ve karşılıklı dayanışma temelindeki diyaloglarınızı kesmelisiniz. Kürdistan halkının mücadelesine ve bölgede genel olarak yurtsever ve demokratik güçlerin çıkarına hizmet edecek tutum budur.

Yurt içinde ve dışındaki tüm Türkiye ve Kürdistan'lı işçi, emekçi ve gençlere; tüm halk kitlelerine sesleniyoruz. Apocu yöneticilerin bu tehlikeli girişimlerine

sessiz ve tavırsız kalmayın. Unutmayın, Apocuların bu provakasyon mantığından en çok cunta yararlanabilir. Hatta bu tür eylemleri fırsat bilerek cuntanın kendisi de açık ya da örtülü, kendi adına ya da böylesi mantığa sahibolanların adına terör eylemlerine girişebilir. Unutmayın, böylesi eylemler, Avrupa'da bizim mücadelemizin saygınlığına gölge düşürüyor. Cuntacılar da yurt dışına kaçanlar teröristlerdir diyordu. Şimdi bu yönde Avrupa kamuoyunu daha kolay aldatabilir. Bu olay, aynı zamanda, Avrupa'da yabancılara, Türk ve Kürtlere karşı varolan düşmanlığı daha dakörükleyecektir. Bunun önüne geçmek için sesinizi yükseltin, yapılanları açıkça kinayın.

Apocu hareketin içinde yer almış insanlara sesleniyoruz. Sizler, büyük çoğunluğunuz, dürist, samimi devrimci ve yurtsever duygularla bu harekete katıldınız. Halkımızın mücadelesine katkıda bulunacağınıza inandığınız için de orada yer alıyorsunuz. Yöneticilerinizin, onların şartlandıkları arkadaşlarınızın yaptıkları her açıklamaya gözü kapalı "evet" demeden önce sakince biraz durun, düşünün. Görüş ayrılığı olanları da, ayrılanları da dinleyin. Onların dedikleri doğru ya da yanlış olabilir. İkna olursunuz ya da olmazsınız. Ama unutmayın, eleştirileri getirenlerin ya da ayrılanların hepsi ajan veya hain olamaz. PKK demek Kürt halkı demek değil. PKK'li olmadığı halde bu halkın mücadelesini kendilerince omuzlayan örgütler, insanlar var. Dışımızdaki her kese, ayrılan ya

da ayrı düşünen herkese, ajan, hain, burjuvazinin uşakları deyip işin içinden çıkarsak, işte o zaman gerçek ajan ve hainleri bulamaz hatta gizlemiş oluruz. Kendimiz dışındaki her kese hain diyorsak, onlar arasında gizlenen gerçek hainleri bulup çıkaramayız.

Ayrıca unutmayın, insanları zorla bir örgütün içinde tutamayız. Devrimci örgütte yer alma nasıl serbest iradeye dayanıyorsa, ayrılma da serbest iradeye dayanmalıdır. Aksine bize inanmayan, bizim gibi düşünmeyen bir insanı zorla içimizde tutmaya çalışmak çok daha zararlıdır. Unutmayın, geçmişte, Suruc'da, Hilvan'da, Siverek'te PKK'yle çalışmaya zorlanan ve yanlış eylemlerin ciddi zararlarını gören halk kitleleri gerçek düşman olan 12 Eylül darbecilerini davul zurnayla karşılar hale geldiler. Çok daha kötü bir yere gittiler ve cunta, bunu devrimcileri karalamak için geniş biçimde kullandı. Cunta karlı çıktı, Kürt halkı, O'nun devrimci yurtsever örgüleri büyük zararlar gördüler.

Bu nedenle, yöneticilerinizin, yayın organlarınızın açıklama ve yaptıklarını onaylamadan, körü körüne doğrulamadan önce, sağlıklı bir kafayla araştırın. Ve en önemlisi, örgütün bu sakat ve tehlikeli anlayışına cesaretle karşı çıkın.

24 Haziran 1984

KUK-PPKK-RIZGARI-TKSP-TEKOŞİN'

ÇAĞRI

DEVRİMCİ DEMOKRAT KAMUOYUNA

Enver Ata(Ali) 20 Haziran 1984 çarşamba günü İsveç'in Upsala kentinde PKK adındaki cinayet şebekesi tarafından canice katledildi.

Enver Ata (Ali) 1977 yılında bu örgüte girdi ve çeşitli düzeylerde sorumlu görevler aldı. Cuntadan 6-7 ay önce tutuklanarak 3 ay işkenceden geçirildi. Polis tarafından ölü diye Diyarbakır çöplüğüne atıldı. Diyarbakır belediye temizlik işçileri tarafından bulunarak hayatı kurtarıldı. Yurtdışında, Almanya ve İsveç'te bu örgütün sorumluluğunu yürüttü. Uzun bir dönemden beri bu örgütte baş gösteren görüş ayrılıkları sonucu oda bir çokları gibi örgütle olan bağlarını kopardı. PKK adındaki Apo'cu örgüt çöküşünü engellemek Örgüte muhalefet olan herkesi susturmak için kaba kuvvete ve zora baş vurdu. Serbxe bun'un sayfalarında herkesi tehdit eden yazılar yayınlandı. Bilindiği gibi örgütle görüş ayrılıkları olan MK üyesi Resul ve dört bayan uzun bir dönemden beri bu örgütün zoraki 'misafirleridirler'. Baki Karer ve 20 arkadaşı başka bir bölgede yine aynı şekilde bu örgüt tarafından tutuklandılar. Bu insanların hayatta olup olmadıkları bile bilinmemektedir.

Resulu kurtarmak isteyen akrabaları Almanya'da tehdit edilmektedirler. Örgütten ayrılan Mehmet Bingöl, 29 Mayıs'ta Mainz'de kaçırılarak öldürülmek istendi, ancak ellerinden tesadüfen kurtarılabilirdi. PKK adındaki bu karanlık örgüt tarafından işlenen bu cinayet ve kaba tehditler yeni değildir. Onlar ülkede de aynı yöntemleri devrimci ve yurtseverlere karşı kullanıyorlardı, şimdi de aynı yöntemleri örgüt içi muhalefeti ve görüş ayrılıklarını gidermek için kullanmaktadır. Bu tutum ve davranışlar hiçte nedensiz değildir. Onlar yok oluşlarını önlemek için ellerinden ne geliyorsa yapmaktadırlar. Kaba kuvvet ve cinayet ellerinde kalan son silahtır. Bu örgüt düşünce ayrılıklarını 'davadan döneni vur!' misali terörle önlemek istiyor. Bu devrimci bir örgütün yöntemi olamaz. Devrimcilerin örgütsel birliği gönüllü bir birliktir. Ve bu zorla oluşturulamaz. Bir örgüte insanlar nasıl özgür iradeleriyle giriyorlarsa, öyle de ayrılabilirler. Bundan daha uygar bir şeyde olamaz.

Bugün PKK adlı Apo'cu örgütten ayrıldığı için tutuklu olan ve olmayan, ayrılmak isteyen bir çok insanın yaşamı tehlikeydedir. Bu tür yöntemlerin devrimcilik, yurtseverlik ve demokratlıkla uzaktan yakından bir ilişkisi yoktur. Olsa olsa bu cuntanın ve onun gizli servislerinin karanlık amaçlarına hizmet eder. Devrimci ve yurtseverleri 'terörist' ilan eden cuntacıların ekmeğine yağ sürer.

Biz aşağıda imzası bulunan örgütler, tüm demokratları ve yurtseverleri ve halklarımızı PKK adlı bu cinayet örgütüne karşı aktif bir tutum takınmaya onların yurtsever kanı dökmelerine karşı çıkmaya, insanlıkla bağdaşmayan bu yöntemleri uygulayan bu cinayet

(Devamı say. 19'da)

GECİKEN GÖREV; AYDINLAR DİLEKÇESİ

Geçtiğimiz günlerde, 'Türkiye'de demokratik düzene ilişkin gözlem ve istemler' başlığını taşıyan; aralarında çok sayıda tanınmış yazar, gazeteci, bilim adamı, sinema ve ses sanatçıların da bulunduğu 1256 aydının imzaladıkları bir dilekçe, Cumhurbaşkanlığı ve Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanlığına verildi. Türkiye ve dünya kamuoyunda "aydınlar dilekçesi" olarak bilinen, sömürgeci, askeri-faşist diktatörlüğe karşı indirilmiş ağır bir yumruk tesiri yarattı.

Faşist generaller çetesi, her olayda olduğu gibi, bu olayda da hemen kolları sıvamışlar ve dilekçeyi imzalayanlar hakkında bir soruşturma açmışlardır. Faşist-askeri savcılar derhal harekete geçerek, dilekçeyi imzalayanların, suç işlediklerini açıklamışlar ve bundan dolayı dilekçeye imza atanlardan birçoğu sıkıyönetim komutanlıkları askeri savcılıklarına çağılarak ifadeleri alınmıştır. Bunlardan bazıları hakkında ise belirli hapis cezaları istenmektedir. En ufak bir demokratik hak istemine dahi tahammüllerinin olmadığını açık bir şekilde beyan eden faşist diktatörlük, bu da yetmiyormuş gibi, imza atan tüm aydınları "cahil" olmakla suçlamış ve onlara "Türk halkının düşmanı" yakıştırmalarını yapmışlardır. Ama, bu tür demagojilere kimsenin kanacak hali kalmamıştır. Aslında, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı ile, emekçi halklarımıza karşı dört yıla yakın bir süredir kalmadık baskıları uygulayıp, onların

öz evlatları olan yüzbinlerce devrimciyi faşist zindanlarda işkence tezgahlarından geçiren, onlarca namuslu devrimci militanı canice idam eden, sayısız bilemediğimiz bir çok devrimciyi de kahpece vuran, kısacası; halklarımızın yaşamına kast eden ve her gün onlara kan kusturan sömürgeci, askeri-faşist diktatörlük, Türk ve Kürt halklarının gerçek düşmanıdır.

Sömürgeci, askeri-faşist diktatörlük her olayda olduğu gibi, dilekçe olayında da; gerek dilekçeyi imzalayanlara göz dağı vermek ve gerekse toplumun herhangi bir kesiminde baş gösterecek böylesi bir olaya karşı şimdiden önlem almak açısından, baskı yöntemlerini uygulayacağı ve en sert tedbirleri almak isteyeceği açıktır. Bu, diktatörlüğün kendi ömrünü uzatabilmesinin varlık koşuludur. Ancak, sömürgeci, askeri-faşist diktatörlük, bu istemlerine kolay kolay gerçekleştiremeyecektir. Zira, gerek Kürdistan'da, gerek Türkiye'de ve gerekse Avrupa'da bu kanlı diktatörlüğe karşı protesto sesleri gittikçe yükselmektedir. Daha dün, Diyarbakır, Metris, Mamak ve diğer askeri cezaevlerindeki devrimcilerin yiğitçe direnişleri faşist generallerin suratında bir şamar gibi patlamıştır. Yine tutuklu ailelerinin çeşitli eylemleri; faşist diktatörlüğün sömürü ve azgıncabaskılarına karşı büyük bir kin duyan emekçi halklarımızın protesto sesleri ile birleşmiş ve büyük bir yankı yaratmıştır.

Aynı şekilde, İngiltere, İsveç, Danimarka, Fransa, Yunanistan; Avusturya, Portekiz, Norveç, Hollanda, Federal Almanya, Belçika ve ABD'de de sayılan iki bini aşan bilim adamı, politikacı, din adamı, hukukçu, gazeteci ve yazarın aydınlar dilekçesini desteklediklerine dair bir açıklamayı 26 Haziran'da yayınlamaları faşist generaller çetesi can evinden vurmıştır. Avrupa ve ABD'li bu aydınların yayınladıkları duyuruda Türkiye'deki baskılar kınanmaktadır. Ayrıca bildiriye, Türkiye'den; kendisinin imza attığı, insan hakları bildirgesi ve Avrupa insan hakları sözleşmesine, uyması yalın bir dille istenmektedir.

Geçerken, bir konuya daha değinelim. Türkiye'de aydınlar dilekçesi diye bilinen dilekçenin içerik bakımından önemli eksiklikleri olduğu tartışma götürmez bir şekilde açıktır. Tüm dünyada olduğu gibi, Türkiye'de de aydın olabilmenin belirli ölçütleri vardır. Dilekçede bu ölçütlerin tümünün yerine getirildiği söylenemez. Ancak, getirildiği kadar da olumlu bir gelişme olduğu ve desteklenmesi gerektiğini de belirtelim. Diğer taraftan, faşist diktatörlüğün dört yıla yakındır uyguladığı tüm baskı ve insanlık dışı uygulamalara karşı büyük bir birikim sahibi olan Türkiye'deki aydınların şimdiye kadar sessiz kalmaları affedilecek bir hata değildir. Bu durum, bazı olumsuz sonuçların gündeme gelmesinde önemli bir rol oynamıştır. Fakat, her şeye rağmen,

(Devamı say. 17'de)

Dû Helbest

JÎ BO ÇI DİGRÎ KURÊ MIN ?

Ji bo çî digrî kurê min ?
 Dilê min,
 Canê min,
 Ronahiya çavê min,
 Hêviya armanca min,
 Bo çî digrî ;
 Ev çî tariye ?
 Ma şeva reş daketiyê ?
 Ma roj hatiye girtin ?
 Bo çî wext bi xwe ve girtiye ?
 Ji bo çî ezman xwîn dibarîne ? ...
 Ji bo çî digrî kurê min ?
 Tîrêja sibê,
 Tîrêja heft reng;
 Kesk,
 Sor,
 Zer....
 Ma tu nabînî ?
 Bang e,
 Dengê Kewan,
 Çûkan,
 Bilbilan,
 Ma tu nabihîzî ?
 Ji bo çî digrî Kurê min ?
 Delalê min,
 Bermaliyê min,
 Hatinê min,
 jiyanê min....
 Bo çî digrî ?
 Ev çî puk e ?
 Şirqîniya bruskan,
 Tozana berfê.....
 Ev çî bîn tengiye ?
 Çi ewrên giran in ?
 Çi qêrîn e ?
 Ev çî talazok e ?
 Ketiye ser canê te yê teze,
 Canê bi can !
 Bo çî digrî ?
 Megre kurê min !
 Hesira mebarîne !
 Tu yî bedew,
 Tu yî çeleng,
 Hesreta dilan,
 Gelan....

EZ ÎM!

Tu ji min dipirsî
 Dibêjî tu kî yî?
 Ma qey tu min nanasî ?
 Ez im, ez !
 Agirê serê çiyân ;
 Agirê Araratê,
 Sîpan,
 Cîlo,
 Nemrûd,
 Agirê çiyayê reş im.
 Ez im !
 Xuşîna kaniyan ;
 Xuşîna Feratê,
 Dijle,
 Mirat,
 Minzur,
 Xuşîna Zapê me.
 Ez im !
 Birin im,
 Xwîn im,
 Keç im ;
 Bedew im,
 Kortê çeleng im,
 Hêvi me,
 Jin im.....
 Ez im !
 Evîn im,
 Evîndar im,
 Evinê dila.....
 Dîlkewîn im,
 Dîlxwaz im,
 Dilsoz im.....
 Ez im !
 Şev im,
 Şeva tarî,
 Bêî deng !....
 Bî çirusk im,
 Bihar im,
 Berbang im,
 Du canî.....

ARAS

KURDISTAN-SPOR

1983 futbol sezonunda, İsveç'te kendi grubunda birçok güçlü rakiplerini geride bırakan Kürdistan-Spor futbol takımı şampiyonluğu elde etmeyi başardı. Bu başarı ile ilgili olarak Kürdistan Gençlik ve Spor Derneği Yönetim Kurulu ile yaptığımız bir Röportajı okuyucularımıza sunmayı yararlı görüyoruz. Bu röportaj uzun bir dönemden beri elimizde olmasına rağmen, bazı teknik imkansızlıklar yüzünden şimdiye kadar yayınlanamadı. Okuyucularımızın anlayışla karşılayacaklarını umarız.

NIŞTIMAN

SORULAR

- 1- 1983 futbol sezonunda, kendi grubunuzda şampiyon oldunuz. Bazı sorularımızı yanıtlamadan önce, Kürdistan-Spor'un ne zaman kurulduğunu izah edermisiniz ?
- 2- Kürdistan-Spor'un kuruluş amaçlarını bize anlatırmısınız ?
- 3- Kürdistan-Spor'u oluştururken ne tür zorluklarla karşılaştınız, bu zorlukları aşma yönünde ne türden çabalarınız mevcuttur ?
- 4- 1983 futbol sezonunda, grubunuzda bulunan birçok güçlü rakiplerinizi geride bırakarak, şampiyon olmanızı neye borçlusunuz ?
- 5- Son olarak, yayın organımız NIŞTIMAN aracılığıyla okuyucularımıza iletmek istediğiniz bir mesaj var mı?

Bizleri , Kürdistan-Spor'un kuruluşunda, devamında ve başarısında yalnız bırakmayan, değerli Yurtsever Kürt arkadaşlara, teşekkür fırsatı verdiği için, NIŞTIMAN'a Kürdistan-Spor olarak saygılarımızı sunarız.

İsveç Kürt Federasyonunun 1982 yılında yapılan ikinci genel Kongresinde bir öneri üzerine, Kürdistan-Spor'un kurulması kabul edildi. İsveç Kürt Federasyonunun yardımıyla resmi kuruluşunu kısa bir zamanda tamamlayarak 1983 yılında İsveç liglerine katılma hakkını elde etti.

Kürdistan-Spor'un kuruluş amacı, Kürdistan'ın dört parçasından (Türkiye, Irak, İran ve Suriye) İsveç'e gelen Kürt gençlerini bir araya toplayarak, spor yoluyla kaynaşmalarını sağlamak, onları her türlü kötü alışkanlıklardan korumak ve kurtarmak ve de bizce en önemlisi, sömürge olan ülkemiz Kürdistan'ın propagandasını yapıp, tanıtmaktır.

İşe başladığımızda bir sürü zorluklarla karşılaştık. Kürdistan'ın dört parçasından gelen gençleri bir arada toplamak kolay olma-

dı. İşe başlamak kolaydı. Fakat devam ettirmek, netice almak bir hayli zordu.

Kürdistan-Spor'un forması, Kürdistan bayrağının renklerinden oluşmuştu. Üstünde Kürdistan adı ve bayrağının amblemi vardı. Ayrıca İsveç basını; "Kürdistan Milli Takımı İsveç'te kuruldu" diye diye epey yer vermişti. Onun için ülkemizi işgal eden devletler bundan bir hayli rahatsız oldular sanırız. Çünkü onlar da biliyorlardı ki, Kürdistan'ın dört parçasında siyasi gelişme ve bi-

KURDİSTAN-SPOR FUTBOL TAKIMI BİR MAÇ ÖNCESİ

linçlenmenin neticesiydi Kürdistan-Spor. Bu nedenle Kürdistan-Spor'un başarıya ulaşmaması ve bir an evvel dağılması için, legal ve illegal provakasyonlara giriştiler. Ama güçleri yetmedi. Kürdistan'ın dört parçasında, bilinçlenme ve örgütlenme sürdükçe, Kürdistan-Spor ona paralel olarak başarıdan başarıya koşacak, büyüyecek ve gelişecektir. Bunun neticesidir ki, kendi grubunun şampiyonu oldu Kürdistan-Spor 1983'te.

Bizim grubumuzda bizden çok daha iyi futbol oynayan takımlar vardı. Bizler onları ulusal bilinç ve azimle, büyük dayanışma ve hırsla yenmeyi başararak

mutlu sona ulaştık. Ayrıca Stockholm'da oturan Kürt yurtsever aileleri çocuklarıyla Kürdistan-Spor'un maçlarına gelerek onun şampiyon oluşunda epeyi rol oynadılar.

Azım, hırs ve bilincin önümüzdeki senelerde yetmeyeceğini biliyoruz. Onun için gerek teknik, gerekse taktik ve kondisyon yönünden kendimizi geliştirerek, mücadelemize devam edeceğiz.

Biz yaptığımızı büyütüyoruz. Sporla da ülkemizin kurtulmaya çağını ve Kürdistan mücadelesinde denizden bir damla olduğunu biliyoruz. Elimizden gelirse en küçük damla da olsa, onu

tam, ama tam yaparak Kürdistan denizine atacağız. Ve damlalar bir gün o denizi dolduracaktır.. Biz buna inanıyoruz.

Saygılarımızla.

KURDİSTAN GENÇLİK VE SPOR DERNEĞİ

STOCKHOLM- 23.11.1983

AYDINLAR....

(14. sayfanın devamı)

aydınların gecikmeli de olsa, sömürgeci, askeri-faşist diktatörlüğe karşı bu çıkışları küçük te olsa bir boşluğu doldurmuştur.

Açıklama:

Değerli Niştiman okurları,

Daha önce de çeşitli vesilelerle sık sık belirttiğimiz gibi, bir yayın organının uzun ömürlü olabilmesi için, her şeyden önce okuyucularının desteğine gereksinimi vardır. Bu destek iki yönlüdür. Birincisi, yazılan yazılarla ilgili olarak, her türlü eleştiri, öneri vb. zamanında göndermek ve bulunduğumuz bölgelerdeki gelişmeleri, önem derecesine bakmaksızın periyodik bir şekilde yollamak. Önem derecesine bakmaksızın diyoruz, çünkü; öyle olaylar oluyor ki, tek başlarına ele alındıklarında gerçekten fazla bir önem arzetmiyorlar. Ancak unutmamak gerekir ki, bazen fazla önemi olmayan bu haberler birleştirildiğinde çok önemli bir takım sonuçlar elde ediliyor. İkincisi, bir yayının sürekliliğini korumak için, ekonomik olanağa olan gereksinim her kes tarafından bilinir. Bunu için de yayın dağıtımını üstlenen arkadaşların, yayın paralarını geciktirmeden yayın hesap numarasına göndermeleri gerekmektedir. Göz önünde bulundurmak gerekir ki, para göndermedeki bir gecikme, aynı zamanda yayının gecikmesine de neden oluyor.

Bütün bunların dışında, NİŞTIMAN bundan sonraki yayın sürecinde, okuyucularından özellikle Kürt dili ve edebiyatı ile kültürel konulara da yayın sayfalarında yer verecektir. Gönderilen yazılar, göndereenin imzasıyla (istenilen hallerde) ve hiç bir değişikliğe uğramadan yayınlanacaktır.

NİŞTIMAN

RÖPORTAJ.....

(9. sayfanın devamı)

Elbette arzulamakla, istemekle birlik, güç odağı kurmak olanaklı değil. Ancak ortamını, atmosferini, şartlarını hazırlayarak mümkündür bu. Güç odağına varabilmek için aşılması gereken bir yol var. Sorunları tartışmak ve kitlelerin ilgisini çekebilmek için siyasi güçlerin ve görev alabilecek insanların katılımıyla ortak demokratik siyasal, kültürel, aktüel yayın organlarından işe başlanamaz mı? Yine sorunları tartışmak için, hiç bir anjmana girmeden ortak konferanslar düzenlenemez mi? Zihinsel durgunluğu engellemek için sizin yaptığınız gibi, dergilerde, gazetelerde çeşitli konulara ilişkin soruşturmalar, tartışmalar düzenlenemez mi?

Çeşitli ülkelerde—İsveç'te olduğu gibi— ortak bir demokratik örgütte çalışılmaz mı?

Bunları çoğaltmak mümkün. Önemli olan sözünü ettiğim yaklaşımla bir yerden başlamak ve ülkenizi, halkımızın birliğini temsil edebilecek yurtsever, demokrat bir güç odağına varabilmek. Sağ olun.

SUREÇ.....

(4. sayfanın devamı)

Bu soruna değinmişken bir konuyu daha tekrarlayalım; bu gün gerek Türkiye'de, gerekse Kürdistan'da devrimci çalışmanın olanakları her ne kadar kısıtlanmışsa da bu olanaklar tümüyle ortadan kaldırılamamış-

tir. Sömürgeci, askeri-faşist diktatörlüğün her alandaki insanlık dışı uygulamalarına karşı, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı ile emekçi halklarımız seslerini yükseltmektedirler. Bu seslerin kısa bir dönem sonra toplumsal bir olgu haline gelmesi kaçınılmazdır. Gelişecek muhalefeti, örgütlü bir güce dönüştürmek ise sosyalist siyasal güçlerin görevi... Bu görev sarsıklandığı taktirde, burjuvazi bu muhalefete sahip çıkacaktır. Şimdiden bunun belirtilerini görmek mümkündür. Türkiye'deki son gelişmeler, siyasi sorunların her alanda tartışıldığını kanıtlar mahiyettedir. Öyleyse bu görevleri yerine getirmek ve halklarımıza karşı duyduğumuz sorumluluğu pratikte kanıtlamak için hep birlikte mücadelenin esas odağına yönelelim !.

DIBİSTAN....

(Destpek di rup. 20)

tim li ser Kurdistanê dipeyivin. Jiyana zarokên li Kurdistanê, çanda kurdan û gelek tiştên ku, li Kurdistanê hene, ji zarokan re gora salên wan têne gotin. Bi vî awayî zarok ji çanda xwe dûr nakevin. Ew bi hemû awayî nêzikê jiyana welatê xwe dibin.

Her wekê din jî, xebata hêja yê zarokan jî henin. Du birên (gurup) koro û du birên govend û komek şano yê (Tiyatro) henin. Ew, gora salên xwe hûnermendiyek pir mezin pêktînin.

Birên govend û stranên zarokên dibistana roja şemiyê xebatên pir hêja kirine û hê jî dikin. Ew di piraniya şevên Kurdî de amade dibin û bi serfirazî hûnermendiyên xwe nîşan didin. Ew bi navê zarokên Kurdistanê di gelek şevên Swedî û Latîn-Amerîkanî de jî amade bûne. Govend û stranên Kurdî jî wan re bi xweşî pêşkeş kirine. Aliyê din de jî, zarokên dibistana roja şemiyê gelek mihricanên navnetewayî yê ku li Swêd hatine çêkirin amade bûne û folklor û stranên kurdî bi navê zarokên Kurdistanê pêşkeş kirine. Zarokan, kasetek stranên gelêrî yê kurdî jî bona zarokên Kurdistanê dagirtine.

Zarokan bi xebata xwe bala her kesî kişandine li ser xwe û dibistana xwe. Rojnameyên Swê-

ÇAĞRI....

(13. sayfanın devamı)

örgütüyle tüm insani ilişkilerini dahi koparmaya çağırıyoruz.

Yeni cinayetlerin önlenmesi, tutuklu insanların kurtarılması için bu örgüte üye olan dürüst ve iyi niyetli insanlara, sempatanlara, bu örgütle bağlarını koparmış insanları ve tüm devrimci demokratik kamuoyunu devrimci ve yurtsever güçlere zarar veren bu tür cinayetlere karşı aktif tavır takınmaya çağırıyoruz.

Upsala Türk ve Kürt halkıyla Dayanışma Kom.

İSTİB,

Dayanışma Derneği ,

Stockholm Kürt Derneği,

İsveç Kürdistan Dernekleri Federasyonu

Kurdistan Kültür Center,

dî pir li ser xebata zarokên Kurdan sekinîne û awakî hêja çala wan kirine.

Dawiya dibistanê de zarokan şevê bi navê "Şeva dawîhatina Dibistana Roja Şemiyê" çêkirin. Di vê şevê de gelek kes beşdar bûn. Programa şevê bi tevayî ji aliye zarokan ve hate pêşkeş kirin. Wan, di şevê de pir cûrên stran û govendên kurdî jî mêvanan re pêşkeş kirin. Cih bi cih mêvan jî geşbûna dilê xwe rabûn û bi zarokan ve govend girtin. Bi kurtî wan şevê pir germ pêkanin. Cara pêşîne ku, zarokên Kurdan

li derveyî Welat şevê welê hêja pêktînin.

Zarokan hemû xebatên xwe bi alîkariya Mamosteyên xwe yê hêja, Mamoste Littî Baksî û Mamoste Melî ve kirin. Ev her du Mamoste li ber zarokan de bi rastî pir westiyên. Ew hemû tişt, bi sebrekî mezin û bi bêhnfirehî şanê zarokan kirine û zarok ghandine.

Em, ji ber vê xebata wan ya hêja, zarokên dibistana Roja Şemiyê û Mamosteyên wan jî dil pîroz dikin û di xebata wan ya pêşerojê de ji wan re serfirazî û serketin dixwezîn.

DIBISTANA ROJA ŞEMİYÊ

Li Swêd, bajarê Stockholmê, li taxa Spongayê dibistanek heye. Ji vê dibistanê re dibêjin "Dibistana Roja Şemiyê". (Lördagsskolan). Ji ber ku, ev dibistan bi tenê roja şemiyê vekiriye û tenê di vê rojê de kar dike.

Dibistana Roja Şemiyê ji bo zarokên biyaniyan e, ku li Swêd dijîn. Zarok di vê dibistanê de

li ser ziman û çanda xwe dixebitin. 1982'an de li vê dibistanê de beşek ji bona zarokên Kurda jî hate vekirin. Di despêkê de nêzîkê 10 zarok û mamostekî wan hebû. Îro nêzîkê 50 zarokên Kurd li vê dibistanê de çêbû ne û du Mamosteyên wan hene.

Zarokên ji pênc salî heta 16

salî dikarin herin dibistana roja şemiyê. Zarok gora salên xwe hatine bir kirin. Zarok di dibistanê de bi zimanê xwe dixwînin. Hin ji van zarokan, ku kurdî nizanin, li vir fêrî zimanê xwe dibin. û ew fêrî nivîsandin û xwendina zimanê xwe dibin. Mamosteyên wan ji wan re dîroka Kurdan dibêjin, û tim û

(Dumahik di rup. 19'an de)

XWEDÎ : KOÇ - KAK , Komela Çanda Karkerên Kurdistanê

SAHÎBÎ : KOÇ - KAK ,Kürdistan İşçi -Kültür Derneği

UTGIVARE : Kurdistans Arbetar-Kültur Föreningen

NAVNIŞAN

ADRESS : Box 7031,163 07 SPANGA-SWEDEN

POSTGIRO: 98 66 50-0

BIHA : 5 Skr.
1 D-Mark

50 Lira